

РЕШЕНИЕ

Номер 320

29.10.2020 г.

Град Търговище

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен съд – Търговище

XI състав

На 01.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Йоханна И. Антонова

Секретар: Янита Т. Тончева

като разгледа докладваното от Йоханна И. Антонова Гражданско дело № 20203530100730 по описа за 2020 година

Производството е по предявени обективно съединени иски с правно основание чл. 344, ал.1 т.1, т.2 и т.3 от КТ; чл. 226, ал.2 от КТ, чл. 375 от КТ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

Ищцата К.Н.К..И от гр.Търговище, действаща чрез процесуалния си представител и съдебен адресат адв.В.Н. -ТАК, твърди в исковата молба, че след като се пенсионирала била назначена по трудов договор от 17.09.2015г., сключен с ответната Община Търговище, по силата на който била назначена на длъжност „директор” на духов оркестър към отдел „Култура” при Община Търговище, като със Заповед № 187/14.05.2020г. на работодателя, трудовото правоотношение е прекратено, на осн. чл. 328, ал.1, т.10б от КТ. Излага, че не е наясно с причината за прекратяването на трудовия й договор, че не й е било връчено предизвестие, а към заповедта й е връчено само удостоверение УП-3, както и още два листа с принтирани текстове от КТ, при което същата приема, че прекратяването на трудовото правоотношение не е извършено в съответствие със закона. Поддържа, че заповедта е немотивирана, същата не съдържа задължителните реквизити, а именно-наименование на работодателя, фактически и правни основания за прекратяването на договора, като излага подробни съображения и приема, че за нея е налице правен интерес от предявяване на настоящите иски за отмяна на атакуваната заповед, възстановяване на предишната длъжност и заплащане на обезщетение по чл. 225 от КТ в размер на 6693,30лв. за оставането й без работа(след допуснатото изменение в размера на иска на осн. чл. 214, ал.1 от ГПК). Твърди още, че при прекратяването на трудовия договор не й е върната трудовата книжка, в която работодателят е следвало да отрази съответните данни, поради което приема, че й се дължи обезщетение по чл. 226, ал.2 от КТ, което претендира в размер на 2074,75лв.(след допуснатото изменение в размера на иска на осн. чл. 214, ал.1 от ГПК). Твърди още, че при прекратяването на трудовия й договор, от последното й трудово възнаграждение неправомерно са удържани 122,50лв. представляващи изплатена допълнителна сума за

облекло, при което претендира връщане на тази сума; претендира законната лихва върху паричните претенции и разноските по делото. В съдебно заседание и в писмени бележки исковете се поддържат от процесуалния представител на ищцата адв.В.Н.-ТАК, която поддържа изложените в исковата молба доводи, позовава се на съдебна практика-решение № 4/27.01.2014г. по гр.д.№ 4608/2013г. на ВКС, IV г.о. и решение № 295/29.03.2017г. по гр.д.№ 1178/2016г. на ВКС, IV г.о., както и на решение № 3/07.03.2019г. по к.д.№ 16/2018г. на КС на Р България, пледира за уважаването на исковете изцяло, претендира разноски.

В срока и по реда на чл. 131 от ГПК, в писмен отговор от ответника, се излага становище за неоснователност на предявените искове по чл. 344 от КТ с доводи за законосъобразно прекратяване на трудовия договор; претенцията по чл. 226,ал.2 от КТ се оспорва като неоснователна с твърдения, че самата ищца не е представила трудовата си книжка, която е съхранявала самата тя; претендират се разноски. В съдебно заседание възраженията се поддържат от процесуалния представител на ответника адв. Антоанета Никифорова-АК Кюстендил, която поддържа възраженията и пледира за отхвърлянето на исковете, претендира разноски.

В съдебно заседание по реда на чл. 214,ал.1 от ГПК съдът е допуснал изменение в размера на предявения иск по чл. 225,ал.1 от КТ, който се счита предявен за сумата от 6693,30лв. за период от шест месеца, считано от 15.05.2020г., както и на иска по чл. 226,ал.2 от КТ, който се счита предявен за сумата от 2074,75лв. за периода от 15.05.2020г. до 17.11.2020г.

Съдът, след преценка на доказателствата по делото и като съобрази доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните по делото за това, че между ищеца и ответника е било налице трудово правоотношение, възникнало със сключването на трудов договор № 162/17.09.2015г., по силата на който ищцата била назначена на длъжност „директор” на духов оркестър към отдел „Култура” при Община Търговище, като със Заповед № 187/14.05.2020г. на работодателя, трудовото правоотношение е прекратено, на осн. чл. 328,ал.1,т.10б от КТ и същата е връчена на ищцата на 15.09.2020г. Не е спорно и обстоятелството, че посоченият трудов договор е сключен между страните след като ищцата е придобила право на пенсия, а от Допълнително споразумение към договора от 1902.2020г. се установява, че основното месечно трудово възнаграждение на ищцата е било 1005лв. Видно от съдържанието на процесната Заповед № 187/14.05.2020г. на работодателя, същата е подписана от кмета на Община Търговище, като в нея е отразено, че на осн. чл. 328,ал.1,т.10б от КТ ищцата е освободена от длъжността „директор” на Духов оркестър, функция „Култура”, считано от 15.05.2020г., като е разпоредено на същата да се изплати обезщетение по чл. 220,ал.1 от КТ в размер на едно брутно трудово възнаграждение и обезщетение по чл. 224 от КТ за неползван платен годишен отпуск за осем дни. Към заповедта ищцата е представила и сочените в исковата молба два листа с извадка от КТ от

чл. 328 до чл. 330 от КТ.От представеното УП-3 се установява, че в същото е отразен трудовия стаж на ищцата по този договор. От представения фиш за заплати за м.май 2020г. се установява, че от трудовото възнаграждение на ищцата е удържана сумата 122,50лв. представляваща допълнителна сума за облекло.Това се установява и от заключението по назначената СИЕ, неоспорено от страните, което съдът кредитира изцяло като отговарящо на поставените задачи.От посоченото заключение се установява също, че сумата по чл. 225,ал.12 от КТ за шест месеца от 15.05.2020г. до 15.11.2020г. е в размер на 6693,30лв.(а до датата на съдебното заседание, т.е. до 30.09.2020г. е в размер на 5081,95лв.), а обезщетението по чл. 226,ал.2 от КТ за периода от 15.05.2020г до 09.07.2020г. е в размер на 2074,75лв.От разпита на св. Веска Димитрова Цветанова-гл. счетоводител на функция „Култура” при ответната Община Търговище се установява, че по досието на ищцата не е постъпвала нейна трудова книжка, като в отдела има създаден регистър на трудовите книжки, като в случай, че служителят остави трудовата си книжка на съхранение при работодателя, това се отразява в регистъра, както и връщането на трудовата книжка, но за ищцата такива записвания липсват. Съдът кредитира показанията на посочения свидетел като отговарящи и на писмените доказателства по делото, доколкото в представеното от работодателя трудово досие на ищцата липсват данни същата да е предала трудовата си книжка на работодателя и това обстоятелство е останало недоказано от ищцата, чиято е доказателствената тежест, което е указано от съда и в съдебно заседание.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

По обуславящият иск с пр. осн. чл. 344,ал.1,т.1 от КТ: Оспорва се прекратяване на трудов договор на осн. Чл. 328,ал.1,т.10б от КТ, обосновано с доводи за липса на предпоставките за законосъобразно прекратяване на трудовия договор, а именно- твърди се, че заповедта е немотивирана, същата не съдържа задължителните реквизити, вкл. наименование на работодателя, както и фактически и правни основания за прекратяването на договора на това основание. В КТ няма изрична разпоредба, определяща реквизитите на предизвестието или на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, извън случаите на дисциплинарно уволнение. В чл.335, ал. 1 от КТ е установено единствено, че трудовия договор се прекратява писмено. Безспорно е, че в настоящия случай писмената форма за прекратяване е спазена, като в заповедта е посочена длъжността на ищцата, основаниято за прекратяване на трудовия договор от съответната дата, какви обезщетения следва да ѝ бъдат изплатени, от кого е издадена заповедта. Същата е връчена на ищцата и е подписана от нея.Поради това настоящият състав намира, че доводите на ищцата относно липса на изискуемите реквизити на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение са изцяло неоснователни.В този смисъл, липсва и противоречие с посочените от ищцовата страна решения на ВКС, доколкото и в решение № 4/27.01.2014г. по гр.д.№ 4608/2013г. на ВКС, IV г.о. и решение № 295/29.03.2017г. по гр.д.№ 1178/2016г. на ВКС, IV г.о. се посочва, че когато служителят е бил наясно относно причините на уволнението и основаниято, довели до прекратяване на трудовото му правоотношение, не може да се приеме, че

уволнението е незаконно само поради обстоятелството, че в заповедта не е посочено точното основание за прекратяване на трудовия договор.Що се отнася до позоваването на решение № 3/07.03.2019г. по к.д.№ 16/2018г. на КС на Р България, съдът приема същото за неотнормено към спора, доколкото това решение касае на първо място норма с еднократно действие от ЗДБРБ и относимостта ѝ към разпоредби от ЗДСл, а в случая се касае не до служебно правоотношение, а до трудово такова.

Възражението за незаконосъобразност на заповедта за уволнение на осн. чл. 328,ал.1,т.10б от КТ при липса на отправено предизвестие съдът приема също за неоснователно. В процесния случай е безспорно, че работодателят не е отправил предизвестие, няма и наведени твърдения в тази насока. Това обаче не води до незаконосъобразност на заповед, тъй като в съответствие с трайната и непротиворечива практика на ВКС неотправянето на предизвестие за прекратяване на трудово правоотношение на някои от основанията по член 328 от КТ не води до незаконосъобразност на прекратяване на същото. Както е посочено в решение № 320/05.02.2018г. по гр.дело № 1630/2017 г. четвърто г.о. на ВКС, работодателят може едностранно да прекрати трудовото правоотношение по чл. 328 КТ, вкл. и поради придобиване от работника/служителя на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, и без да отправя предизвестие, както и макар и да отправя, да не спазва месечния срок, предвиден по закон. Последница от това е задължението да плати обезщетение на уволнения работник/служител по чл. 220, ал. 1 КТ, а не незаконност на уволнението. За последното е от значение дали посоченото в заповедта основание съществува към датата на прекратяване на трудовото правоотношение, което е безспорно в случая, а работодателят е зацел правото на ищцата да получи обезщетение за неспазеното предизвестие, което изрично е посочено в заповедта.

Неоснователно се явява и възражението за липса на мотиви за прекратяване на трудовото правоотношение в заповедта. В нея изрично е посочено, че същото се прекратява на основание член 328,ал.1,т. 10б от КТ, защото трудовото правоотношение е възникнало, след като работникът е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, обстоятелство, посочено и от самата ищца в исковата молба, при което други мотиви в заповедта не са необходими.С оглед на изложените доводи, съдът приема, че заповедта на работодателя, с която е прекратено трудовото правоотношение с ищцата е издадена в съответствие със закона, поради което предявения иск за признаването ѝ за незаконосъобразна и отмяната ѝ, е неоснователен и следва да се отхвърли, на осн. чл. 344,ал.1,т.1 от КТ. Доколкото прекратяването на трудовото правоотношение на ищцата е законосъобразно извършено, то отхвърлянето на иска по чл. 344,ал.1,т.1 от КТ обуславя неоснователността на искове за възстановяването ѝ на предишната длъжност и за заплащане на обезщетение за оставане без работа за шест месеца в размер на 6693,30лв., ведно със законната лихва и тяхното отхвърляне, на осн. чл. 344,ал.1,т.2 и т.3 вр. чл. 225,ал.1 от КТ.

По предявения иск с пр. осн. чл. 226,ал.2 от КТ: Съобразно правилата на чл. 348, ал. 1

КТ работникът или служителят при постъпване на работа е длъжен да представи на работодателя трудовата си книжка, но съобр. нормата на чл. 348, ал. 3 от КТ трудовата книжка може да се съхранява от работника или служителя, който е длъжен да я представи на работодателя при поискване, както и за вписване на нови обстоятелства в нея. Съгласно чл. 350, ал. 1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работодателят е длъжен да впише в трудовата книжка данните, свързани с прекратяването, и да я предаде незабавно на работника или служителя. За да се извърши обаче съответното вписване, включително и на обстоятелството за прекратяване на трудовото правоотношение и съответно да се изпълни от работодателя задължението му по чл. 350, ал. 1 от КТ за незабавно предаване на трудовата книжка на работника или служителя, съдът приема, че работникът или служителят, който съхранява трудовата си книжка (съобр. чл. 348, ал. 3 от КТ) следва да я представи на работодателя. При твърдението на работодателя - ответник, че трудовата книжка на ищцата не се намира в държане на работодателя, съдът приема, че изцяло в тежест на ищцата е да установи обстоятелството, че в изпълнение на задължението си по чл. 348, ал. 3 от КТ е представила, съответно предала на работодателя трудовата си книжка за вписване на обстоятелствата, свързани с прекратяване на трудовото правоотношение. По делото липсват доказателства, ищцата да е представила при сключване на трудовият договор, както и преди или към 15.05.2020г., трудовата си книжка на работодателя за извършване на съответните вписвания по чл. 350, ал. 1 от КТ, поради което и съдът не може да приеме, че за работодателя е възникнало задължението по чл. 350, ал. 1 КТ да предаде незабавно трудова книжка, с която не разполага, обстоятелство, установено и от събраните гласни доказателства по делото., т. е., не е налице съществен елемент от фактическия състав на основанието по чл. 226, ал. 2 от КТ за ангажиране отговорността на работодателя - не е налице задържане на трудовата книжка на ищцата.Както е посочено и в Решение № 553/15.07.2010г. по гр.д.№ 206/2009г. на ВКС, IV г.о., работодателят няма общото задължение да кани работника за получаване на трудовата книжка. Такова задължение може да възникне за него, ако трудовата книжка му е предадена за оформяне, но са съществували пречки тя да бъде оформена и върната веднага и работодателят не е посочил деня, в който книжката ще е готова за предаване на работника.В случая ищцата не е установила предаването на трудовата си книжка на работодателя, а щом това е така, то не е налице виновно неизпълнение на задължението на работодателя по чл.226, ал.2 КТ и поради това не са налице предпоставки за ангажиране на отговорността му за обезвреда, обстоятелство, обуславящо неоснователността на предявения иск за обезщетение за периода от 15.05.2020г до 09.07.2020г. в размер на 2074,75лв., като неоснователен, **на осн. чл. 226,ал.2 от КТ** (в този см. и Определение №663/09.10.2018 по гр.д. №481/2018 на ВКС, ГК, III г.о.).

По претенцията за връщане на неправомерно удържана сума в размер на 122,50лв. с пр. осн. чл. 357,ал.1 от КТ, съдът приема следното: От събраните писмени доказателства по делото, вкл. и от заключението по назначената СИЕ е безспорно установено, че от последното начислено трудово възнаграждение на ищцата е удържана сумата от 122,50лв., представляваща изплатена такава за облекло. Съгл. разпоредбата на чл. 272,ал.1 от КТ

удръжки от трудовото възнаграждение на работника или служителя могат да се правят без негово съгласие само в посочените в тази разпоредба случаи, сред които не попада приспадане на суми за облекло. В случая по делото не е установено от ответника нито основанието, на което е направена тази удръжка, нито дали е налице акт на работодателя в тази връзка, липсва и установено съгласие от страна на ищцата да бъде извършена подобна компенсация, поради което съдът приема, че работодателят неправомерно е удържал посочената сума от трудовото възнаграждение на ищцата, при което следва да бъде осъден да ѝ я заплати, ведно със законната лихва от датата на исковата молба-10.07.2020г., до изплащането ѝ, **на осн. чл. 357, ал.1 от КТ вр. чл. 272, ал.1 от КТ.**

По разноските: И двете страни са претендирали разноски, като ищцата е сторила такива в размер на 1005лв. платено адв. възнаграждение, а ответникът- 700лв. платено адв. възнаграждение. Ищцата има право на разноски съобразно уважената част от исковете, на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК, а ответникът-съобразно отхвърлената част от тях, на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК. Доколкото липсват данни каква сума е определена за защита на ищцата по всеки иск, съдът приема, че адвокатското възнаграждение е определено по равно за всеки иск, при което ищцата има право на разноски по уважения иск в размер на 201лв., на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК. Аналогично, ответникът не е уточнил размера на адв. възнаграждение по всеки иск, при което съдът приема, че и то е определено по равно, при което ответникът има право на разноски съобразно отхвърлената част от исковете, или в размер на 560лв., на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК, при което и след извършена служебна компенсация, ищцата държи на ответника разноски в размер на 359лв.

Ответникът следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РСТ държавна такса върху уважения иск в размер на по 50лв., както и сумата от 50лв. възнаграждение на вещото лице, определено по съразмерност, **на осн. чл. 78, ал.6 от ГПК.**

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от К. Н. К. с ЕГН ***** от ***** , против Община Търговище, представлявана от Кмета д-р Д.Д., икове за признаване на прекратяването на трудовия договор, извършено със Заповед № 187/14.05.2020г. на работодателя, за незаконосъобразно и отмяната му, за възстановяване на ищцата на предишната длъжност „директор” на духов оркестър към отдел „Култура” при Община Търговище и за заплащане на обезщетение за оставане без работа за шест месеца в размер на 6693,30лв., ведно със законната лихва от 10.07.2020г., като неоснователни, **на осн. чл. 344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ във вр. с чл. 225, ал.1 от КТ.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. Н. К. с ЕГН ***** от ***** , против Община Търговище, представлявана от Кмета д-р Д.Д., иск за заплащане на

обезщетение за незаконно задържане на трудовата й книжка за периода от 15.05.2020г до 09.07.2020г. в размер на 2074,75лв., като неоснователен, **на осн. чл. 226, ал.2 от КТ.**

ОСЪЖДА Община Търговище, представлявана от Кмета д-р Д.Д., да заплати на К. Н. К. с ЕГН ***** от *****, сумата от 122,50лв., неправомерно удържана от трудовото й възнаграждение, ведно със законната лихва от 10.07.2020г. до изплащане на задължението, **на осн. чл. 357, ал.1 вр. чл. 272, ал.1 от КТ.**

ОСЪЖДА Община Търговище, представлявана от Кмета д-р Д.Д., да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РСТ държавна такса върху уважения иск в размер на 50лв., както и 50лв. възнаграждение на вещото лице, определено по съразмерност, **на осн. чл. 78, ал.6 от ГПК.**

ОСЪЖДА К. Н. К. с ЕГН ***** от *****, да заплати на Община Търговище, представлявана от Кмета д-р Д.Д., разноските по делото в размер на 359лв., определени по съразмерност и след компенсация, **на осн. чл. 78, ал.1-3 от ГПК.**

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд - Търговище.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____